

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 07-06-15

Col.lecta(Corpus):	193,77
Col.lecta:	100,00
Caixetes ciris	59,00
Caixetes:	101,73
Caixetes Càritas:	18,29
Menjador	90,00

Lectures diumenge 21, diumenge 12 de durant l'any

1^alec. Jb.38. 8-11 Salm 107 (106) 23-26. 28-31 3ª Lec. 2 C. 5, 11-17 4^alec. Mc. 4, 35-41

ENTERRAMENT

Aquesta setmana hem acompanyat amb la pregària a la família de Antonio Gálvez Matas, de 74 anys; i a la família de Isabel Flores Belmonte, de 98 anys.

CELEBRACIÓ PARAULA

El Cap de Setmana del 20-21 de juny, a l'hora habitual de les eucaristies hi haurà Celebració de la Paraula.

Des del 15 al 24 de juny no hi haurà missa entre setmana.

HORARIS CELEBRACIONS

Poblenou

vigílies 20h. diumenges: 10 i 12 matí

Calella

Parròquia: vigílies: 20h. Diumenges: 9, 12, 19h. **Agustins:** vigílies: 20h(castellà) diumenges: 10,30 (castellà)

Pineda: vigílies: 19h. (juliol-agost:20h); diumenges: 9h, 10h.(Les Creus),

11h., 20h (juliol-agost)

XERRADA DE CARITAS

Xerrada de formació

«AJUDAR-NOS PER PODER AJUDAR»

Xerrada dirigida per **Esther Celda**, metgesa i Cap dels serveis socio-sanitaris de l'Hospital de Santa Caterina de Salt.

Lloc: locals parroquials
Hora: 19h.
Dia: 18 de juny, dijous

Obert a tothom

HO HEM LLEGIT

Espiritualitat sense religió.

(Ho hem trobat en un diari que explicava aquesta anècdota.)

“Era el 2006 a Sevilla, el teòleg Juan José Tamayo sortia de l'hotel el matí amb Saramago i algunes persones més per anar a un congrés. Tot passant per davant la Catedral van repicar les campanes a tot drap. Toquen les campanes perquè passa un teòleg, va dir Saramago. Toquen perquè passa un ateu que dubta, va replicar Tamayo. No, ateu vaig néixer, ateu he viscut, ateu moriré, va dir l'escriptor. Déu és el silenci del món i l'ésser humà el que li posa veu, va solemnitzar el teòleg. Això ho he dit jo, va replicar Saramago. Sí, i no em negaràs que és més propi d'un místic que d'un ateu. Silenci”

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenou

14 de juny del 2015

Núm. 592

Diumenge XI de durant 'any B.

El Regnat de Déu

El regnat de Déu conté uns valors que sempre s'hauran de remarcar:

El primer valor és la **HUMANITAT**. Fixeu-vos com l'Evangeli compara el Regne a un home (Mc 4,26). Constantment ens hem de preguntar: “Què n'he fet del meu germà”(Gn 4,8-10)?

El segon valor és la **DONACIÓ**. L'evangelista Marc escriu: “L'home tira la llavor al a terra”. Tirar, donar, entregar-se... Oi que donar ens costa una mica? El llibre dels Proverbis puntualitza: “El qui dóna al pobre no passarà necessitat”(Pr 28,27).

I el tercer valor és la **CONFIANÇA**. L'Evangeli continua: “la llavor germina i creix sense que ell (l'home) sàpiga com” (Mc 4,27). Cal tenir present sempre que en les coses de Déu no en sabem gaire res. L'únic que podem saber ens ve per revelació. I és una sort que sigui així. Del contrari, com “manipularíem” les coses de Déu! De fet, això ja s'ha intentat fer en temps passats...però, evidentment, no funciona! De Déu no me'n puc servir; a Déu l'haig de servir. Deixem que Déu sigui Déu.

M.S.

FULL INFORMATIU

Lectura de la profecia d'Ezequiel Ez 17, 22-24

Això diu el Senyor: “També jo rendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrancaré un ell tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en un muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d’Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s’ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i ho faré”.

Salm responsorial 92 (91) 2-3.13-16

És bo de lloar l’Altíssim / de cantar el teu nom, Senyor. / de proclamar al matí el teu amor / i de nit la teva fidelitat.

Els justos creixeran com les palmeres / es faran grans com els cedres del Líban, / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu

Encara donaran fruits en la vellesa, / continuaran plens d’ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la seva roca no coneix la injustícia.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint 2 Co 5, 6-10

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats llunt del Senyor, ja que no podem fer altra cos que sinó creure sense veure’l, però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar viure amb Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal de Crist, on cadasú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

Lectura de l’evangeli segons sant Marc Mc 4, 26-34

En aquell temps, Jesús deia a la gent: “Amb el regne de Déu passa com quan un home sembre el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com, La terra, tota sola, produeix primer els brins després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra està a punt, se’n va a segar-lo, perquè ja ha arribat els temps de la sega”.

Deia també:” A què podem comparar el Regne de Déu? Quina paràbola hi escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es podem ajocar a la seva ombra”.

Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l’entengués segons les seves disposicions, no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

Salmo responsorial 91, 2-3. 13-16.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo, / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad.

El justo crecerá como una palmera, / se alzaré como un cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad.

Per al diàleg:

A què volem que s’assembli la nostra Església?

N’hi hauria prou que l’Església fos com la mostassa: un gran arbre on ajocar-se?

Les dues monges

Tenim dues persones disposades a canviar radicalment la seva vida per a ajudar—a parer seu—a salvar Catalunya. Tenen una edat molt semblant, no arriben als cinquanta anys, i una formació consistent i resistent. Són dones i monges. Tot un repte, tot un signe. Una esperança. Estan convençudes del que diuen i del que fan i del que es proposen fer, encara que per a elles sigui difícil, que ho serà. Seran controlades i vigilades amb lupa i no sempre amb afecte. Moltes vegades els voldran mal. Elles són potents, però no tant. Són febles, però no tant. Són molt intel·ligents, cultes i preparades. Amb estils diferents. En un primer moment el seu atreviment no m’ha agradat. Què volen aquestes dones? Però, ben pensat, són tot això que he dit i a més són lliures. Lliures per pensar, per decidir, per fer, per moure’s, per crear complicitats entre afins o contraris. Tenen moltes possibilitats. Tenen autoritat. Tenen molts detractors de tota mena. No siguem nosaltres, tot i no estar d’acord en tot allò que diuen, ni en algunes de les afirmacions que fan, les que les ataquem amb la nostra enveja o crítica despietada. Aprofitem-ne els encerts i escampem-los. Fem-los costat en tant que dones i catalanes compromeses. Tant de bo que l’encertin en bé de tothom.

SA.

(El Pregó num 499)